

ΜΙΝΩΣ ΕΥΣΤΑΘΙΑΔΗΣ

ΣΟΥ ΓΡΑΦΩ
ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΟΙΝΙΑ
ΤΟΥ ΚΤΗΝΟΥΣ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΘ

Σου γράφω από την κοιλιά του κτήνους

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Αστυνομικό

Πρώτη έκδοση Νοέμβριος 2024

Επιμέλεια έκδοσης Ελένη Μπούρα
Τυπογραφικές διορθώσεις Σοφία Κροκίδη
Σχεδιασμός εξωφύλλου Ρεντουάν Αμζλάν

© 2024, Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ
και Μίνως Ευσταθιάδης

ISBN 978-618-03-4254-3

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84254
Κ.Ε.Π. 6293, Κ.Π. 20945

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα
τηλ.: 211 3003500, fax: 211 3003562
metaixmio.gr · metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση
Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα
τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562

Βιβλιοπωλεία ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

- Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα
τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562
- Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα
τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

Μίνως Ευσταθιάδης

**Σου γράφω
από την κοιλιά
του κτήνους**

ΜΕΤΑΙΧΜΙΘ

Στη Νάλα

Now all the criminals in their coats and their ties
are free to drink martinis and watch the sun rise

Bob Dylan, «Hurricane»

ΤΑ ΤΥΜΠΑΝΑ

«Υπάρχει ένας φονιάς στον δρόμο...» Οι Doors αρχίζουν να παίζουν τη στιγμή που η κοπέλα τον καβαλάει. Γελάνε με τη σύμπτωση: Riders on the storm. Τουλάχιστον απόψε δεν βρέχει. Η πλάτη του καθίσματος είναι ριγμένη πίσω και το κεφάλι της έχει κολλήσει στην οροφή του Ρενό Κλιό, λες και κάποιιο μεταλλικό χέρι τούς πιέζει από ψηλά. Όπως είναι σχεδόν ξαπλωμένος, κάτι τον ενοχλεί στα αριστερά. Το γόνατό του βρίσκει στο ταμπλό του αυτοκινήτου. Μόλις τραβιέται λίγο πιο πίσω, εκείνη κάνει το αντίθετο για να ξανακολλήσει πάνω του.

Οι κοφτές αναπνοές μπερδεύονται με τα ηχεία, φτιάχνουν μια άλλη μουσική, πιο ζωντανή. Για πόσο θα φοράνε τα ρούχα τους; Δεν υπάρχει βιασύνη. Θα μπορούσαν να μείνουν εκεί για ώρες, χωρίς κανέναν να τους αναζητήσει ή να τους ενοχλήσει. Της λύνει το σουτιέν και ρουφάει, όσο βαθύτερα μπορεί μέσα στο στόμα του, το μισό αριστερό στήθος της. Προτιμάει πάντα τη μεριά της καρδιάς.

Έχουν παρκάρει στην άκρη ενός τελευταίου ξέφωτου που μοιάζει με ξεχερωμένο αγρό. Ακριβώς μπροστά τους ξεπροβάλλει επιβλητικά ο συμπαγής όγκος από το δάσος του Λανγκβάλιερ. Σ' αυτό το σημείο το έδαφος έχει ελαφρά ανηφορική κλίση και πάνω από το παρμπρίζ κρέμεται ο νυχτερινός ουρανός, με μια λεπίδα γκριζου μέσα στο μαύρο. Έχουν αφήσει προ πολλού πίσω τους

το πιο κοντινό χωριό, το Φόλσμπαχ. Τριγύρω δεν υπάρχει κανένα σπίτι, δρόμος ή φως. Το αμάξι τους φαίνεται να είναι το μοναδικό ανθρώπινο στίγμα στον ορίζοντα.

Πρώτα οι μπλούζες και ύστερα τα παντελόνια προσγειώνονται στο διπλανό κάθισμα. Προσπαθούν να μη βιάζονται, αλλά δεν είναι εύκολο. Με κάθε εκπνοή τα τζάμια θολώνουν περισσότερο, η ορατότητα έχει πέσει σχεδόν στο μηδέν. Αποσύρονται, βγαίνουν έξω από τον κόσμο – όπως όλοι οι εραστές.

Όταν ακούγεται πρώτη φορά, δεν δίνουν καμιά σημασία. Θα μπορούσε να είναι ο βόμβος του αίματος στο βάθος των αυτιών τους, μια εσωτερική αντήχηση της καρδιάς. Στην αρχή έχει παρόμοιο ρυθμό. Δύο ή τρία λεπτά αργότερα, αναγκάζονται να σταματήσουν. Για μια στιγμή κοιτάζονται με απορία. Από πού θα μπορούσε να έρχεται αυτός ο ξερός, επαναλαμβανόμενος χτύπος; Πρώτος εκείνος απλώνει το χέρι του, για να κλείσει τη μουσική.

Μέσα στην ξαφνική ησυχία, ο ήχος αρχίζει σιγά σιγά να παίρνει τις πραγματικές διαστάσεις του. Είναι ένα τύμπανο που δεν ανήκει σε κανένα τραγούδι ή συγκρότημα. Ένα τύμπανο που συνεχίζει να παίζει μόνο του κάπου μακριά, έξω από το αμάξι. Στο δάσος;

Ντύνονται ταυτόχρονα, χωρίς να ανταλλάξουν λέξη. Μια συμφωνία σιωπής, για να ακούνε καλύτερα. Τότε ηχεί πρώτη φορά το δεύτερο τύμπανο.

«Βάζω στοίχημα ότι το αμάξι τους πρέπει να έχει μεγαλύτερα ηχεία από τα δικά μας».

«Όχι, όχι. Αποκλείεται. Δεν υπάρχει κανένας δρόμος εκεί πέρα. Μόνο δέντρα. Πολλά και πυκνά δέντρα, δηλαδή η αρχή του δάσους. Αυτό το μέρος το ξέρω καλά» του απαντάει η κοπέλα, ενώ δεν σταματάει να κοιτάζει προς το ίδιο σημείο.

«Τότε, θα έχουν μαζευτεί τίποτα πιτσιρικάδες».

«Το μόνο σίγουρο είναι ότι κάποιος αποφάσισε να παίξει τύμπανα στο δάσος... τέτοια ώρα».

Πρώτα νιώθει η ίδια τον παραλογισμό αυτής της υπόθεσης, Γερμανικός χειμώνας, Τετάρτη 14 Ιανουαρίου, λίγο πριν από τα μεσάνυχτα, το τελευταίο χωριό δυο τρία χιλιόμετρα μακριά, ούτε μια ελάχιστη λάμψη στο σκοτάδι. Ποιος θα μπορούσε να έχει όρεξη για ζωντανή μουσική;

Μέσα από το δάσος ξεπηδάει ο ήχος, όλο και δυνατότερα πια. Στην αρχή η αύξηση της έντασης ήταν ανεπαίσθητη, σχεδόν ύπουλη, μα τώρα δεν χωράει αμφιβολία. Τα τύμπανα μπορούν πια να καλύψουν την ομιλία τους και ο ρυθμός έχει επιταχυνθεί. Θυμίζει αφρικανικά ταμ ταμ, που επαναλαμβάνουν συνεχώς το ίδιο μήνυμα.

Παρά την παγωνιά, έχουν κατεβάσει τα δύο παράθυρα του αυτοκινήτου. Παραμένουν ακίνητοι και σιωπηλοί, σαν να τους έχει υπνωτίσει αυτή η παλλόμενη συχνότητα. Πόση ώρα περνάει μέχρις ότου να συνειδητοποιήσουν ότι η πηγή του ήχου πλησιάζει προς το μέρος τους; Ο τυμπανιστής ή οι τυμπανιστές πρέπει πλέον να κοντεύουν να βγουν από το δάσος, κι όλα δείχνουν πως κατευθύνονται προς το δικό τους αυτοκίνητο.

«Καλύτερα να φύγουμε» λέει η κοπέλα. Η φωνή της, αν και δυνατότερη από πριν, ίσα που ακούγεται πια.

«Σσσσς...» της σφυρίζει αυτός αντί για απάντηση, ενώ κολλάει τον δείκτη του δεξιού του χεριού πάνω στα χείλη του. Ανοίγει την πόρτα και βγαίνει έξω. Τίποτα δεν προλαβαίνει να σκεφτεί. Λες και τον τραβάει κάτι προς τα εκεί, κάποιος μαγνήτης.

«Καλύτερα να...», μα η φωνή της σβήνει.

Δεν μπορεί να την ακούσει καθόλου πια. Προχωράει προς τα πρώτα δέντρα. Παντού γύρω του υπάρχει η ενοχλητική αίσθηση μιας διαταραχής, ενός λάθους χωρίς εξήγηση. Τα τύμπανα έχουν πλησιάσει κι άλλο. Πόσα μέτρα τούς χωρίζουν; Εκατό; Εβδομήντα; Πενήντα; Λιγότερα; Ακόμα και τώρα όμως, τίποτα δεν διακρίνεται κάτω από την πηχτή μαυρίλα.

Στο επόμενο βήμα του αισθάνεται πρώτη φορά ότι κατευθύνεται προς ένα αθέατο, μα απολύτως συγκεκριμένο σημείο. Από τη στιγμή που βγήκε από το αμάξι, προχωράει όλο και πιο βαθιά σε μια διαφορετική επικράτεια, σ' έναν τόπο που δεν μπορεί να φανταστεί. Εισχωρεί στο σκοτάδι.

Από την άλλη μεριά, συνεχίζει να παλεύει η λογική του: δεν υπάρχει κανένας λόγος ανησυχίας. Κάποιος παίζει μουσική –αν λέγεται έτσι αυτό το ασταμάτητο σφυροκόπημα– πριν από τα μεσάνυχτα. Και λοιπόν; Μόλις εμφανιστεί ο τυμπανιστής, θα ξεκαθαρίσουν όλα. Παρότι δεν πρέπει να βρίσκεται παραπάνω από καμιά δεκαριά μέτρα μακριά πια, και πάλι τίποτα δεν διακρίνεται.

«ΠΑΜΕ ΤΩΡΑ!»

Η κραυγή του κοριτσιού και οι προβολείς του κινούμενου αυτοκινήτου, που πέφτουν ξαφνικά πάνω του, τον επαναφέρουν στην πραγματικότητα. Το μήνυμα είναι τόσο πρωτόγονο όσο ένα κομμάτι πάγου: Δεν έπρεπε να βρίσκονται εκεί, δεν έπρεπε να ακούνε αυτόν τον ήχο.

Ένα κοφτό κύμα φόβου τον χτυπάει από την κορυφή ως τα νύχια. Αρχίζει να τρέχει πίσω προς το Ρενό Κλιό, που τον περιμένει με ανοιχτή την πόρτα του συνοδηγού και αναμμένη τη μηχανή. Τα τύμπανα αντηχούν μπροστά, πίσω, έξω, μέσα. Παντού πια. Μόνο τα τύμπανα.

ΦΟΝΟΣ ΣΤΟ ΠΑΡΚΙΝΓΚ

Το μεσημέρι της 15ης Μαΐου 2006 η Σαρλότε Μπέρινγκερ και η Ντέρτε Λάιμπνιτς είχαν δώσει ραντεβού, για να φάνε μαζί στο αγαπημένο τους εστιατόριο στο Μόναχο. Λίγο μετά τη μία, η αίθουσα είχε βυθιστεί στην καθιερωμένη ησυχία της Δευτέρας. Μόνο τρεις παρέες ήταν ακροβολισμένες, όσο μπορούσαν πιο μακριά η μία από την άλλη. Ο μαυροντυμένος σερβιτόρος τις οδήγησε στο τραπέζι τους, μπροστά στην τζαμαρία.

Παρήγγειλαν χωρίς να χρειαστεί να ρίξουν ούτε μια ματιά στον κατάλογο. Σχεδόν απέξω τον ήξεραν. Μιλούσαν χαμηλόφωνα, παρατηρώντας τον χλωμό ανοιξιάτικο ήλιο να κόβει σε ανόμοιες φέτες τον δρόμο, τα αυτοκίνητα και τα κτίρια έξω από τα τζάμια. Οι δύο φίλες γευμάτιζαν συχνά μαζί, και εκείνο το μεσημέρι δεν βιάζονταν. Έφαγαν ψάρι με πράσινη σαλάτα, παρήγγειλαν δύο εσπρέσο και μοιράστηκαν τον λογαριασμό.

Το απόγευμα, οι δρόμοι είχαν λιγότερη κίνηση απ' ό,τι συνήθως. Αποφάσισαν να πάνε με τα πόδια στο σπίτι της Σαρλότε. Εδώ και χρόνια έμενε στο κέντρο της πόλης. Η επιλογή της άλλοτε θύμιζε μέρος κάποιου δυσερμήνευτου στρατηγικού πλάνου και άλλοτε μια ιδιότυπη απομόνω-

ση που δεν μπορούσε να αποφύγει. Κανείς δεν ήξερε να πει με σιγουριά. Ίσως ούτε και εκείνη η ίδια. Έπαιρνε πάντα μόνη τις αποφάσεις της, αποφεύγοντας τους περιττούς διαλόγους και κάθε είδους εξηγήσεις.

Το ρετιρέ της ελάχιστα θύμιζε τα σπίτια των περισσότερων ανθρώπων. Είχε συνολικό εμβαδόν σχεδόν τετρακόσια τετραγωνικά μέτρα και βρισκόταν στον τελευταίο όροφο ενός από τους μεγαλύτερους στεγασμένους χώρους για στάθμευση αυτοκινήτων στο Μόναχο, του Ίζαρ-πάρκινγκ. Κεντρική θέση, ανάμεσα στον ναό του Αγίου Πέτρου και στον ποταμό Ίζαρ.

Όσοι επισκέπτονταν πρώτη φορά το διαμέρισμά της προσπαθούσαν να κρύψουν την έκπληξή τους. Δεν ήταν μόνο οι εντυπωσιακές διαστάσεις και η πανοραμική θέα, αλλά και η διακόσμηση. Κυριολεκτικά τίποτα δεν προσπαθούσε να φανεί διακριτικό εκεί μέσα. Το ταβάνι με τα πολλαπλά επίπεδα, που σχημάτιζαν μεταξύ τους αλλοπρόσαλλα γεωμετρικά σχήματα. Τα δεκάδες επίχρυσα κηροπήγια, απλωμένα παντού. Το πάτωμα φτιαγμένο εξολοκλήρου από λευκό μάρμαρο με γκριζά νερά. Οι ολόλευκοι τοίχοι έκαναν το μέρος να μοιάζει περισσότερο με κάποιο τεράστιο, πρωτοποριακό και έρημο ψυχιατρείο παρά με σπίτι, αν και αυτό κανένας δεν θα τολμούσε ποτέ να το πει κατάμουτρα στην ίδια την ιδιοκτήτριά του.

Η αλήθεια ήταν ότι η Σαρλότε Μπέρινγκερ δεν είχε επιλέξει μόνη της αυτό το ρετιρέ, ούτε και το μεγαλύτερο μέρος της ιδιόρρυθμης διακόσμησής του. Αρχικά κάποιος άλλος είχε αποφασίσει για όλα αυτά. Γιατί

όμως μια εξηντάχρονη γυναίκα επέμενε πεισματικά να ζει τελείως μόνη της, στο κέντρο της μεγαλούπολης, σ' αυτό το πελώριο διαμέρισμα που φώναζε πως ήταν άδειο, κυρίως από ζωή; Ως συνήθως, για να βρεθεί μια εξήγηση, θα πρέπει να γυρίσει πίσω ο χρόνος.

Δεν είχε ακόμα κλείσει τα τριάντα πέντε της η Σαρλότε Σερμπ, όταν γνώρισε τον κατά ένα τέταρτο του αιώνα μεγαλύτερο της Όσκαρ Μπέρινγκερ. Όπως και σε τόσες άλλες παρόμοιες περιπτώσεις, η μεταξύ τους θαυματική διαφορά ηλικίας όχι μόνο δεν στάθηκε εμπόδιο στη σχέση τους, αλλά μάλλον την μπόλιασε από την αρχή μ' ένα επιπλέον πάθος. Οι διαφορετικοί κόσμοι έπρεπε πρώτα να παλέψουν, πριν καταφέρουν τελικά να ενωθούν. Κάπως έτσι, ο επιτυχημένος και δυναμικός Γερμανός επιχειρηματίας παντρεύτηκε τη νέα και όμορφη Ουγγαρέζα, που πριν από μερικά χρόνια είχε μετακομίσει μόνιμα στη Γερμανία και είχε ήδη αφήσει πίσω της τον πρώτο της γάμο και ένα διαζύγιο.

Η οικονομική επιφάνεια και οι γνωριμίες του Όσκαρ Μπέρινγκερ τοποθέτησαν κατευθείαν το ζευγάρι στο κέντρο της αφρόκρεμας του Μονάχου, της αναμφισβήτητα πλουσιότερης γερμανικής πόλης. Πρωτοκλασάτοι πολιτικοί διάφορων κομμάτων, καλλιτέχνες κάθε είδους, επιστήμονες διαφορετικών ειδικοτήτων και εθνικοτήτων, γνωστά δημόσια πρόσωπα, άγνωστοι νταραβεριτζήδες πολλών ειδών, ξακουστές ή σκιάδεις προσωπικότητες,

κάτοχοι παλιών τίτλων ευγενείας, δημιουργοί νεοσύστατων οικονομικών κολοσσών, αυθεντικοί αριστοκράτες και βιαστικοί νεόπλουτοι – ο κύκλος άνοιγε και έκλεινε συνεχώς κατά βούληση.

Θα μπορούσε να είναι ένα φαντασμαγορικό σύγχρονο παραμύθι, απ' αυτά που καμιά φορά καταφέρνουν να επιβληθούν και να υπερπηδήσουν τα απαγορευτικά κάγκελα της πραγματικότητας. Διαψεύδοντας όλες τις δυσοίωνες προβλέψεις των κάθε λογής παρατρεχάμενων, το ζευγάρι φάνηκε να αποκτά και να διατηρεί μια ισορροπία που αντιστεκόταν ακόμα και στη φθορά του χρόνου.

Πίσω από την πλάτη τους, οι κακές γλώσσες ψιθύριζαν πως έλειπε ένα ακόμα βασικό στοιχείο για την ολοκλήρωση του παραμυθιού. Κάπου είχε χαθεί η τελευταία πολύχρωμη πινελιά, αυτή που αλλάζει το παιχνίδι: Το ζευγάρι δεν ευτύχησε να αποκτήσει απογόνους. Ίσως να έφταιγε η μεγάλη ηλικία του Όσκαρ, ίσως κάτι άλλο, βαθύτερο. Δεν κοινολογούνται αυτά. Ζήλευαν οι κακές γλώσσες; Φυσικά. Και πολύ μάλιστα. Ο φθόνος και η απληστία αποτελούν αρχαίες έννοιες και βασικές συνθηματικές λέξεις, χωρίς τις οποίες καμία ανθρώπινη κοινωνία δεν έχει κατορθώσει να αρθρωθεί και πολύ περισσότερο να κατανοηθεί.

Το 1995, όταν ο Όσκαρ πέθανε, η χήρα απέμεινε ξαφνικά να περιφέρεται μόνη της μέσα σε εκείνο το ατελείωτο, ολόλευκο ρετιρέ. Ήταν μόλις σαράντα οκτώ χρονών, στιλάτη, ξανθή, όμορφη, μ' ένα χαμόγελο που αμέσως

φανέρωνε τη δίψα της για ζωή. Δεξιά κι αριστερά άρχισαν πάλι να μουρμουρίζουν ότι αυτή είχε τουλάχιστον τη δυνατότητα να διασκεδάσει τη μοναξιά της. Ή, ακόμα καλύτερα, να απολαύσει το μέλλον της. Από τον νεκρό σύζυγό της είχε κληρονομήσει ακίνητα στις ακριβότερες συνοικίες του Μονάχου, τραπεζικές καταθέσεις, ολόκληρο το Ίζαρ-πάρκινγκ, και φυσικά, ως κερασάκι στην τούρτα, το φημισμένο ρετιρέ στην κορυφή του κτιρίου. Η συνολική αξία της περιουσίας πρέπει να ανερχόταν σε αρκετές δεκάδες εκατομμύρια γερμανικά μάρκα, αν και κανείς δεν θα μπορούσε να υπολογίσει πόσα ακριβώς.

Από το 1995 είχαν περάσει έντεκα χρόνια, και κατά τη διάρκειά τους η Σαρλότε είχε καταφέρει πολλά. Η Δευτέρα ήταν όμως πάντα μια δύσκολη μέρα, πιο μοναχική από τις άλλες. Γι' αυτό η πενήνταεννιάχρονη γυναίκα συνήθως κανόνιζε να γευματίζει με φίλους και το βράδυ έβγαινε για να πει κάτι.

Εκείνο το απόγευμα του Μαΐου οι δύο φίλες ανέβηκαν στο ρετιρέ. Μίλησαν για πολλά και διάφορα, αν και για τίποτα ιδιαίτερα σημαντικό. Ενώ όλα κυλούσαν ήρεμα, η οικοδέσποινα έκανε κάτι απρόσμενο: Προσπάθησε να παρατείνει την επίσκεψη της φίλης της Ντέρτε, χωρίς κανέναν εμφανή λόγο. Έμοιαζε περισσότερο με μια φρέσκια θλίψη που άρχισε να πλανιέται στον αέρα, μ' ένα προαίσθημα πως δεν ήθελε να μείνει μόνη της εκείνη την ώρα. Μπορεί όμως και να ήταν φόβος. Είπε μόνο

πως αργότερα, το ίδιο βράδυ, θα την επισκεπτόταν ο δικηγόρος της, ο Γκέριτ Χίρσμπεργκ, προκειμένου να διευθετήσουν μαζί ορισμένες επαγγελματικές εκκρεμότητες. Εκείνη τη στιγμή, όμως, φαινόταν ξεκάθαρα πως δεν ήθελε να μείνει μόνη. Γιατί; Καμία σχετική ερώτηση δεν έγινε και καμία απάντηση δεν δόθηκε.

Με γρήγορες και κάπως νευρικές κινήσεις, η οικοδέσποινα άνοιξε ένα μπουκάλι κρασί Riesling, για να το δοκιμάσουν. Η τιμή του θα έπρεπε να εγγυάται μια κάποια απόλαυση. Τελικά, περισσότερο από ευγένεια, η Ντέρτε πήρε το ένα από τα δύο ποτήρια, ήπια μια γουλιά και ύστερα μια δεύτερη.

Όχι, σίγουρα όχι. Δεν ήταν ώρα για κρασί και είχε ήδη αρχίσει να νυστάζει. Σηκώθηκε και ετοιμάστηκε να φύγει. Είδε την απογοήτευση στο βλέμμα της οικοδέσποινας, ένα φευγαλέο «σύννεφο» που πέρασε και χάθηκε. Καμία τους δεν μίλησε. Αποχαιρετήθηκαν με δύο φιλιά. Ήταν περίπου πέντε και μισή το απόγευμα.

Πόση ώρα είχε περάσει όταν ακούστηκε το κουδούνι; Κανείς δεν μπορεί να ξέρει με ακρίβεια πότε η Σαρλόττε κατέβηκε από την εσωτερική σκάλα του διαμερίσματος και άνοιξε την κίτρινη εξωτερική πόρτα ασφαλείας, που βρισκόταν στον τέταρτο όροφο.

Είναι σχεδόν βέβαιο πως γνώριζε τον επισκέπτη, αφού ποτέ δεν άνοιγε σε αγνώστους. Αυτή τη φορά μπορεί να μην πρόλαβε καν να του μιλήσει, σίγουρα όμως κοιτάχτηκαν. Έστω για μια στιγμή. Τι καθρεφτιζόταν άραγε μέσα σε εκείνο το βλέμμα του ανθρώπου που στεκό-

ταν στην πόρτα της; Ζήλια; Φόβος; Παραφορά; Μίσος; Εκδικητική μανία; Χαμένος έρωτας; Απληστία;

Το πρώτο χτύπημα την πέτυχε στο κεφάλι. Όπως και το δεύτερο και το τρίτο. Πρέπει να ακούγονταν σαν τύμπανα που χτυπούσαν ξέφρενα μέσα, έξω, παντού. Η τραυματισμένη γυναίκα γρήγορα οπισθοχώρησε, γυρίζοντας την πλάτη της προς την εξωτερική πόρτα. Επρόκειτο μάλλον για μια ενστικτώδη προσπάθεια να ξεφύγει.

Ο επισκέπτης όμως στο δεξί του χέρι κρατούσε ένα σφυρί ή κάποιο άλλο παρόμοιο εργαλείο, και προφανώς δεν του έλειπε η αποφασιστικότητα ούτε η δύναμη. Οι κραυγές και τα αγχομαχητά της τραυματισμένης γυναίκας θα πρέπει να τον άφησαν τελείως αδιάφορο. Το ίδιο και ο πόνος της. Ίσως μάλιστα και να το ευχαριστιόταν. Μπορεί αυτή τη σκηνή να την είχε προβάρει μέσα στο κεφάλι του ξανά και ξανά, μην καταφέροντας ποτέ να τη χορτάσει. Μπορεί να αγαπούσε τον ήχο αυτής της αλλόκοτης μουσικής με μοναδικό τυμπανιστή τον ίδιο. Ένα πάντως είναι σίγουρο: Δεν είχε φτάσει ως το ρετιρέ για να μιλήσει, ούτε και για να δώσει κανένα περιθώριο αντίδρασης στο θύμα του.

Κόκκινο. Αυτό έμελλε να είναι τελικά το πρώτο χρώμα που θα έσπαγε την ομοιομορφία εκείνης της απέραντης λευκής διακόσμησης. Χρειάστηκαν πολλά απανωτά χτυπήματα στο κρανίο της Σαρλότε, μέχρι το μικρό χολ του τετάρτου ορόφου να αποκτήσει μια φρέσκια κόκκινη απόχρωση. Ακόμα κι όταν είχε σωριαστεί πια μπρού-

μυτα, σχεδόν μπροστά από τον καθρέφτη της εισόδου, ο δολοφόνος συνέχισε να τη χτυπάει με την ίδια μανία.

Μόνο όταν βεβαιώθηκε ότι το θύμα του είχε επιτέλους ξεψυχήσει, αποφάσισε να διασχίσει το χολ, να ανέβει τη σκάλα προς τον πέμπτο όροφο και να περάσει στο εσωτερικό του σπιτιού. Κατά πάσα πιθανότητα, είχε πλέον βάλει το φονικό εργαλείο μέσα σε κάποιο σακίδιο ή στις τσέπες του.

Όλα δείχνουν πως δεν επρόκειτο για ληστή. Ύπάρχαν διάφοροι ζωγραφικοί πίνακες κι ένα σωρό άλλα αντικείμενα μεγάλης αξίας, διάσπαρτα στα εκατοντάδες τετραγωνικά μέτρα του ρετιρέ, αυτός όμως δεν πρέπει να πήρε τίποτα μαζί του. Φαίνεται πως η παρέλαση του ακριβού γούστου δεν τον ενδιέφερε καθόλου. Και, τότε, γιατί αποφάσισε να ανοίξει ντουλάπια, συρτάρια, ντοσιέ, φακέλους; Τι ακριβώς έψαχνε με τόση επιμονή;

Είναι αλήθεια πως, ακόμα και σήμερα, δεν ξέρουμε πολλά για το κίνητρο, τις εμμονές και τις προτιμήσεις του δολοφόνου. Ξέρουμε όμως ότι, φεύγοντας, πήρε μαζί του ένα πράγμα από τη νεκρή. Τουλάχιστον ένα.

Το 2022 ο Μίνως Ευσταθιάδης παίρνει άδεια εισόδου στη φυλακή υψίστης ασφαλείας του Στράουμπινγκ στη Γερμανία για να συναντήσει έναν κρατούμενο, καταδικασμένο σε ισόβια. Η συνέντευξη ολοκληρώνεται, αλλά κατά τη διάρκειά της αρχίζει να αποκαλύπτεται μια διαφορετική και άγνωστη υπόθεση.

Πώς μπορεί να συνδέεται η εξαφάνιση ενός κοριτσιού το 1981 στο δάσος της βαυαρικής λίμνης Άμερ με τη δολοφονία μιας γυναίκας στο πολυτελές ρετιρέ της, στο κέντρο του Μονάχου το 2006; Ο κατάδικος μεταμορφώνεται σε αφηγητή και ο συγγραφέας σε ερευνητή. Ή μήπως σε πραγματικό μάρτυρα;

ISBN: 978-618-03-4254-3

9 786180 342543
ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΞ 84254

metaixmio.gr

